

Inleiding aangaande aanleiding

Binnen de Social Media fora zijn tal van discussies gaande, ook binnen de hoogbegaafdheidsgroepen waarvan vele deelnemers zeggen hoogbegaafd te zijn. Wat is eigenlijk hoogbegaafd ? Een eenduidige definitie is er eigenlijk niet, bepaalde interviews als ook testen kunnen vrij sterk indiceren dat iemand hoogbegaafd is of zou kunnen zijn.

Het meest *'makkelijke'* onderdeel is de IQ-test, omdat dit voornamelijk het directe denken betreft; sterk gericht op zintuiglijkheid en logica. Mocht de test een hogere waarde aangeven van 130 of misschien zelfs 135 en er is sprake van nog enkele aanwijzingen die wel voorbij deze IQ test gaan, dan wordt iemand betiteld als zijnde *"hoogbegaafd"*. Velen blijven sterk hangen aan in deze betiteling waarbij IQ een meer dan gemiddelde waarde krijgt toegekend aangaande dit fenomeen.

Een ander verschijnsel ~ helaas een negatieve ~ is het verschijnsel van pesten in de vorm van dat vele hoogbegaafden al gauw als betweters benoemd worden en daarmee al gauw het predicaat *"arrogant"* krijgen opgelegd. Alhoewel dat veelvuldig onterecht is, is het wel begrijpelijk dat dit zo snel gebeurt; het werkt namelijk als een verdedigingsmechanisme van het individu dat beperkter is in diens intelligentie als die ander, los of dit individu hoogbegaafd zou zijn.

Het voorval is dat de diverse discussies binnen Social Media laat zien dat dit fenomeen binnen de eigen groep vele malen intensief wordt gevoerd. Juist de hoogbegaafde die mogelijk door diens eigen ervaringen als geen ander weet hoe het voelt om uitgesloten te worden op basis van de ander die dit individu arrogant of betweterig vindt en dit middels woorden, uitbeeldingen of zelfs negeren laat blijken. Het is een alom bekend verschijnsel hoe makkelijk en wellicht onbewust het slachtoffer

de rol van dader aanvaardt. Dit alles tezamen inspireerde mij ~ nadat het mij ook enige malen was overkomen ~ via een nieuw opgestarte dialoog ~ en ik vind het geen discussie ~ te laten zien wat hoogbegaafdheid zou kunnen zijn.

Als initiator van deze dialoog had ik zelf de vrijheid en gelegenheid alleen maar positieve omschrijvingen te geven rondom het fenomeen "*hoogbegaafdheid*", al deze beschrijvingen staan hierachter vermeld. Daar mijn insteek en intentie gericht was om nu maar een helder en vrijuit mijn visie en inzichten aangaande "*hoogbegaafdheid*" zonder de gebruikelijke verstoringen en negatieve meningen over de boodschapper is dat gelukt. Na zo'n tachtig tot negentig comments aan toelichting popte helaas de eerste op. En later nog de tweede persoon die mij trachtte te dicteren wat mijn antwoorden aan hen zouden moeten zijn.

Een belangrijke onuitgesproken regel binnen de communicatie ~ wellicht de meest belangrijke en wellicht daardoor het meest vergeten ~ is het ontvangen van een vraag. Niemand is verplicht een vraag te accepteren; als het niet resoneert door welke reden dan ook ~ in mijn geval voelde ik een onheuse bejegening ~ mag je de vraag weigeren en dit netjes melden. Zeker in een open dialoog op basis van vertrouwen en in een beoogde gelijkwaardigheid bestaat er geen onderliggende verplichting. Mocht iemand zo'n open vraag wel accepteren, dan wordt dit individu de eigenaar van de vraag.

Daarmee is de correlatie gemaakt met het recht dat daardoor ook het antwoord op die vraag van de vraag-eigenaar is geworden. Wanneer beantwoorder aan deze vraag op basis van integriteit invulling geeft, dan is elk antwoord of hoe je het ook wilt noemen, juist. Als vervolgens de primaire vragensteller niet tevreden is met het gegeven antwoord, kan dat niet de beantwoorder aangerekend worden. Dit is het moment dat

er een gevoelsmatig geschil ontstaat. Dat is in de meeste gevallen gebaseerd op een onderliggende verwachting qua antwoord, welke de vragensteller niet vertelt, doch hoopt te krijgen. Het gaat dus niet om het antwoord als zodanig, maar om de verwerking en de daarbij mogelijk onderliggende meegegeven waarde; het product dat “antwoord” wordt genoemd.

Dit is aan de orde van de dag; er worden onheuse bejegende vragen gesteld om de beantwoorder in het diskrediet te brengen; dit is dus eigenlijk een poging tot het krijgen van controle over het antwoord van die ander of die ander op niet-ethische of onware uitingen te willen betrappen. Als blijkt dat het antwoord niet voldoet aan die verwachting ~ de controle trachten toe te eigenen ~ volgt verontwaardiging of andere reacties van ongenoegen. Dat is vrijwel overal zo, dat zou bij de hoogbegaafde individuen minder zijn, zou je wellicht mogen verwachten. Dit gaat namelijk over bewustwording van je acties en dat gebeurt niet met als gevolg een opspelende ego waarvan het ongenoegen van de gevolgen ~ het antwoord ~ op de ander worden geprojecteerd.

Het moge duidelijk zijn dat dergelijk gedragingen en uitingen deze dialoog ~ die overigens sterk op een monoloog leek binnen de context van Linked-In ~ hierdoor beschadigd is geraakt. Om de lezer er niet mee lastig te vallen, heb ik de betrokken comments uiteraard achterwege gelaten, er is al negativiteit genoeg in de wereld. Gelukkig waren deze perikelen nabij de laatst geplaatste relevante comments. Met de in de titel gebruikte term “echte hoogbegaafde” wordt het hoogbegaafde individu beschouwd die werkelijk geheeld is en zich ook daadwerkelijk Dabrowski’s dimensie 5 voldoende sterk heeft aangemeten.

Veel leesplezier.

PS Er is voorkennis nodig aangaande de gebruikte inzichten